

は 殺

ขาดกรรม
เหนือเมฆ

雲

人

現

の

場

上

ผู้เขียน | อิงาชิโนะ เคโงะ
ผู้แปล | ตบฐรัตน์ หุ่นบุรพา

ฆาตกรรมเหนือเมฆ

殺人現場は雲の上

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

ฮิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
คุณรัตน์ พงษ์บุรพา แปล

ขาดกรรมเหนือเมฆ

เกิดเหตุขาดกรรม ในคืน STAY

1

2 กันยายน STAY ที่คาโงชิมะ

โรงแรม K เป็นที่พักสำหรับลูกเรือสายการบิน NJA¹ ตั้งอยู่ที่จังหวัดคาโงชิมะ นั่งแท็กซี่จากสนามบินไปประมาณสิบนาที ส่วนร้านที่เหล่าลูกเรือชอบไปนั่งดื่มเหล้ายามค่ำคืนเป็นสแน็กบาร์ชื่อ 'ไวกีกี'² ซึ่งอยู่ภายในโรงแรมแห่งนั้น ชื่อร้านไม่ได้เกี่ยวข้องกับคาโงชิมะเลย นอกจากเคาน์เตอร์ที่นั่งได้หลายคนและโต๊ะขนาดสี่ที่นั่งแล้ว บาร์นี้ไม่ได้มีอะไรดีได้ ทว่า

¹ ย่อมาจาก New Japan Aviation Co., LTD. ก่อตั้งเมื่อเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1969 ให้บริการเที่ยวบินสู่จังหวัดคาโงชิมะเป็นหลัก และรับฝึกอบรมนักบิน

² (Waikiki) ชายหาดบนเกาะโอวาฮู ในรัฐฮาวาย สหรัฐอเมริกา

บรรยากาศที่หาไม่ได้ในเมืองใหญ่ ดูอย่างไรก็ไม่เข้ากับชื่อร้านก็ถือเป็นจุดเด่นได้เหมือนกัน

ฮายาเสะ เอโกะ แอร์โฮสเตสสายการบิน NJA หรือที่เพื่อนๆ เรียกกันว่า A โกะ ค่ะวันนี้ก็มาเยือนบาร์น่าเบื่อแห่งนี้ตามคำชักชวนของพวกนักบินที่คอทองแดงกันทั้งนั้น อาจเพราะเป็นอาชีพที่เครียดงาย

“ฉันอยากผอมจังเลย”

ฟูจิ มามิโกะ เพื่อนร่วมงานของ A โกะ หรือที่เพื่อนๆ เรียกกันว่า B โกะ โพล่งความปรารถนาออกมา ได้ยินแบบนี้ก็รู้ทันทีว่าหล่อนมีรูปร่างไม่เหมือนแอร์โฮสเตสทั่วไป แถมใบหน้าก็กลม ตาก็กลม ที่มาของชื่อเล่น B โกะได้มาง่ายๆ จากการที่หล่อนทำตัวติดกับ A โกะตลอดเวลา แล้วก็ตัวอ้วนกลมเหมือนปีตามะที่แปลว่าลูกแก้ว

“ทำไมไม่ผอมสักที อุดสาห์อดใจไม่กินกับแกลัมแล้วนะ”

B โกะกระดกเบียร์เหยือกใหญ่หมดเกลี้ยงแล้วถอนใจ

“ไม่ผอมก็ไม่เห็นเป็นไรเลย”

ซาโต้ โคโพลอต (นักบินผู้ช่วย) เอ๋ เขาอายุยังไม่ถึงสามสิบ สวมหน้ากากอนามัยปิดบังใบหน้าคมสัน ถือเป็นหนุ่มเนื้อหอมที่สุดคนหนุ่มแอร์โฮสเตส “อย่าฝืนตัวเองดีกว่า”

“แต่ A โกะกินเท่าไรก็ไม่เห็นอ้วนเลย โลกนี้ช่างไม่ยุติธรรม”

“ฉันกระเพาะย่อยนะ”

A โกะพูดอย่างรักษาน้ำใจ หล่อนเป็นคนไม่อ้วนจริงๆ ต่อให้กินเท่าไร แก้มก็ไม่โป่ง ยังคงรักษารูปร่างงามแบบสาวญี่ปุ่นไว้ได้โดยไม่ต้องเปลืองแรง

“กระเพาะย่อยเป็นโรคที่มาคู่กับอาชีพแอร์โฮสเตสนะสิ”

กัปตันฮามานากะกล่าว เขาไม่ได้มีจุดเด่นเป็นพิเศษ แค่อ้วนกับหัวล้าน

“น่าอิจฉาจัง ทำไมฉันไม่เป็นกระเพาะย่อยบ้างนะ”

“ไม่ป่วยก็ดีแล้วนี่”

“แต่พักนี้ฉันอ้วนขึ้นมาตั้งสองโลนะ”

“มิน่าล่ะ”

ฮามานากะทำหน้าที่ซึ่งซึ่ง “วันนี้เครื่องเอียงแปลกๆ”

ถ้าพูดถึงคู่หู AB แอร์โฮสเตสสายการบิน NJA รุ่น 98 ไม่มีใครในบริษัทไม่รู้จัก แต่เหตุผลที่สองคนนี้เป็นคนดังไม่เหมือนกัน ไม่ดี ต้องบอกว่าต่างกันราวฟ้ากับดิน ดวงจันทร์กับตะพานน้ำ หรือชี้เฝ้ากับเพชร

ประการแรก ตอนสอบเข้าทำงาน ประวัติส่วนตัวของ A โกะสร้าง ความประหลาดใจให้กรรมการสอบอยู่บ้าง เพราะหล่อนลาออกจาก มหาวิทยาลัยโตเกียว ผลการสอบเข้าทำงานก็ยิ่งน่าทึ่ง หล่อนผ่านฉลุย ได้ที่หนึ่งตั้งแต่สอบข้อเขียนไปจนถึงสอบสัมภาษณ์รอบสุดท้าย แน่نون ว่าตอนฝึกลูกเรือ หล่อนก็จบมาเป็นที่หนึ่ง พอเริ่มมาเป็นแอร์โฮสเตสก็ ได้รับความไว้วางใจจากเหล่านักบิน คนในบริษัทต่างยอมรับว่าไม่ว่าจะ มอบหมายงานอะไรให้หล่อนก็หายห่วง

จะว่าไปหล่อนไม่ใช่คนทำงานกระฉับกระเฉง ปกติแล้วออกจะเป็น คนพูดน้อยและเรียบร้อย ดูไม่โดดเด่น ชอบแอบอยู่หลังคนอื่นและทำเรื่อง ป่วนแบบไม่ทันตั้งตัว แถมยังตีหน้าตาย

ส่วน B โกะก็สร้าง ความประหลาดใจให้กรรมการสอบ เพราะ รูปถ่ายสมัครสอบกับตัวจริงไม่เหมือนกันเลย แม้ต้องใช้เทคนิคแต่งภาพ ขึ้นยอดและเล่นตุ๊กตักลิ้มแค้ไหน แต่หล่อนก็เพียรพยายามจนสอบผ่านมาได้ กรรมการสอบจึงประทับใจในความมุ่งมั่นของหล่อน

B โกะโชว์ผาดโผนด้วยการผ่านการสอบเข้าทำงานตั้งแต่สอบ ข้อเขียนไปจนถึงสอบสัมภาษณ์แบบฉิวเฉียด กรรมการสอบสัมภาษณ์ มาเล่าให้ฟังทีหลังว่าพอเห็นดวงตากลมโตของหล่อนจ้องมอง ก็ทำเครื่องหมาย ลงในช่อง ‘สอบผ่าน’ ราวกับโดนปีศาจเข้าสิง

หล่อนฝึกลูกเรือจบมาเป็นที่โหล่

ถึงกระนั้น B โกะก็ไม่เคยท้อแท้ใจ เพราะเมื่อหลายปีก่อนหล่อน

เคยดูละครทีวีเกี่ยวกับแอร์โฮสเตสฝึกหัด และเชื่อว่า ‘คนเช่าซาฟร์คั้นนั้นยังเป็นแอร์โฮสเตสได้เลย อย่างฉันเป็นได้สบาย’ เลยมองโลกในแง่ดีเกินไป ตั้งแต่หล่อนได้มาเป็นแอร์โฮสเตส คนในบริษัทลงความเห็นว่าเป็น ‘B โกะพยายามเกาะติด A โกะ’ แนนอนว่าเจ้าตัวไม่รู้เรื่องนั้น

ทั้งสองแตกต่างกันคนละขั้วแบบนี้ แต่กลับเข้ากันได้ดีอย่างประหลาด เป็นทั้งเพื่อนร่วมงานและเพื่อนร่วมห้องเช่า แม้จะไม่ถึงขั้นกลบข้อเสียของกันและกัน...แต่ต่างฝ่ายต่างก็ต้องการสวนที่ตนขาดไปในตัวอีกฝ่าย อย่างไรก็ตาม คินนี่ทั้งสองค้างแรมด้วยกันที่คาเงิมะ

ชายคนนั้นเข้ามาขณะที่ถูกเรือทั้งสี่ตีแม่เหล็กพลาสมาพุดคุยกันเรื่องไร้สาระ นอกจากพวกเขาแล้ว ในร้านมีลูกค้าอีกแค่สองคนนั่งอยู่ที่เคาน์เตอร์ เมื่อชายคนนั้นเห็นคนทั้งสี่ก็เดินเข้ามาหา

“เมื่อสักครู่นี้ขอบคุณครับ”

เมื่อเดินมาถึงข้างๆ กลุ่มลูกเรือ เขาโค้งศีรษะมีหงอกแซมอย่างนอบน้อม กลุ่มลูกเรือทำหน้าประหลาดใจแวบหนึ่ง “อัย” B โกะอุทานในที่สุด

“ท่านผู้โดยสารเที่ยวบินเมื่อกี่ชั่วโมงคะ”

“ครับ”

เขาทำตาทิพย์อย่างดีใจ คงเป็นเพราะอีกฝ่ายจำได้ A โกะก็จำรอยยิ้มนั้นได้ จึงถามว่า “ท่านผู้โดยสารก็พักที่โรงแรมนี้หรือคะ”

“ใช่ครับ บังเอิญจังเลยนะ”

“ก็ปัดนคะ ท่านนี่เป็นผู้โดยสารเที่ยวบินวันนี้คะ”

B โกะแนะนำชายคนนั้นให้ฮามานากะและคนอื่นๆ รู้จัก

ชายคนนั้นเป็นผู้โดยสารที่จู้ๆ ปวดท้องในเครื่องบินที่พวกหล่อนทำงานวันนี้ เขาอายุสี่สิบกว่าแล้ว แต่รูปร่างยังดูดี ถึงขนาด B โกะเก็บเอามาเพื่อว่า หนูม้วยกลางคนผมขาวเท่าจ้งเลย พอได้มาเจอกันอีกครั้งแบบนี้เลยเก็บอาการดีใจไว้ไม่มิด

“ได้ ปวดท้องรี แอ่เลยนะครับ”

ฮามานากะพูด

“ไม่เลยครับ ทั้งสองดูแลผมเป็นอย่างดีเลยหายดีแล้ว”

เขาว่าแล้วดีท้องตัวเองดังตุบๆ นั่งด้วยกันไหมครับ จังหวะที่ฮามานากะชวนเขานั่งเก้าอี้ข้างๆ โทรศัพท์ที่เคาน์เตอร์ดังขึ้น บริการสวมเสื้อก็สีแดงรับสาย เขามีมือปิดปากกระบอกโทรศัพท์แล้วร้องถามว่า “คุณสมมะอยู่หรือเปล่าครับ” ชายที่กำลังจะนั่ง ขานตอบแล้วเดินไปที่เคาน์เตอร์ A โกะเลยรู้ชื่อชายคนนั้น

สมมะคุยโทรศัพท์สองสามคำแล้วสั่งอะไรสักอย่างกับบริการ ก่อนจะเดินกลับมาที่โต๊ะ

“ภรรยาผมนะครับ พอถึงโรงแรมบีบี ก็บ่นว่าไม่ค่อยสบายและเข้านอนไปแล้ว บอกว่าฉันปวดท้อง คงเป็นเพราะอายุไม่ใช่น้อยๆ แล้ว แต่อาการคงจะค่อยยังชั่ว เลยโทรศัพท์มาบอกให้หาอะไรให้กินหน่อย”

A โกะจำภรรยาของสมมะได้ร่างๆ เป็นหญิงร่างใหญ่สวมชุดสีขาวและสวมแว่นตาแฟชั่นอันบ๊อเริ่ม

“สามทุ่มแล้ว คงจะหิวมั้ง”

สมมะว่าแล้วมองนาฬิกาบนผนัง

บริการนำแซนวิชที่เขาสั่งมาให้ B โกะเลยถือโอกาสลุกขึ้น หล่อนเข้าห้องน้ำบ่อยมาลึกลับแล้ว เพราะดื่มเบียร์เยอะเกินไป

สมมะตั้งใจว่าจะมาดื่มคนเดียว แต่พอเจอเพื่อนดื่มแบบไม่คาดคิดก็ดีอกดีใจ คุยจ้อไม่หยุด เขาเป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์อยู่ที่มหาวิทยาลัย สอนวิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเพิ่งจะเปิดภาคการศึกษาเมื่อวาน แต่ยังมีเวลาเกือบหนึ่งสัปดาห์กว่าจะได้สอนคาบแรก เขาจึงพาภรรยามาเที่ยวคิวชู

“หลานชายของภรรยาเรียนปริญญาโทอยู่ที่นี้ เลยถือโอกาสแวะมาดูเขาด้วยครับ”

เขาว่าแล้วกระดกวิสกีผสมน้ำหมดแก้ว

“คุณสมมะมีลูกหรือยังคะ”

A โกะถามพลางหยิบเศษผงที่ติดกางเกงสมมะออกให้ หล่อนมีความเป็นกุลสตรี เขาแสดงท่าทางเกรงใจ ทำหน้าเสียดาย “ยังไม่มีสักคนเลยครับ”

ไม่นาน B โกะก็เดินหน้าระรื่นกลับมา พอ A โกะทักว่า ไปนานจัง หล่อนตอบว่า กลับห้องไปเติมหน้ามา มีน้ำล้างถึงได้หน้าระรื่นเหลือเกิน

“อู๊ย จริงสิ ฉันเห็นบริการนำแซนดิวิชไปส่งให้ภรรยาคุณสมมะ ถึงได้รู้ว่าพวกคุณพักอยู่ห้องข้างๆ พวกฉันนี่เอง”

“โอ้...” สมมะทำหน้าซึ่งขัง “แล้วหล่อนเป็นยังไงบ้างครับ”

“ฉันเห็นแวบๆ...แต่ดูค่อยยังชั่วแล้วนะคะ สีหน้าก็ดีขึ้นด้วย”

“จริงหรือครับ”

สมมะถอนใจอย่างโล่งอก “ถ้าต้องนอนชม แผนท่องเที่ยวคงพังไม่เป็นท่า ค่อยยังชั่วหน่อย”

คำพูดเขาฟังดูจริงจังเกินไป ในอดีตคงเคยเกิดเหตุการณ์ทำนองนี้ ตอนนั้นทุกอย่างคงพังครืน A โกะคิด

หลังจากนั้นพวกเขาตีมือกันต่ออีกราวสี่ชั่วโมง แล้วแยกย้ายกันตอนที่เข็มนาฬิกาบอกเวลาเกือบจะตีหนึ่ง พวกผู้ชายตีมือวิสกี้หนึ่งขวดกับเบียร์ครึ่งโหล A โกะตีเบียร์เหยือกเล็กสองเหยือกกับน้ำผลไม้หนึ่งแก้ว ส่วน B โกะตีเบียร์เหยือกใหญ่สามเหยือกและไปเข้าห้องน้ำส้วม

“อ่า คินนี่สนุกเกินคาด”

สมมะพูดอย่างสนใจระหว่างลงลิฟต์เพื่อแยกย้ายไปห้องพักของแต่ละคน พวกฮามานากะลงลิฟต์ต่อไปอีกหนึ่งชั้น

“ขอบคุณครับ คินนี่ผมหลับสบายแน่เลย”

“พวกฉันก็ได้ฟังเรื่องสนุกๆ มีความสุขมากเลยคะ”

A โกะพูด เกร็ดความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยาที่เขาเล่าให้ฟังมีประโยชน์มากจริงๆ พวกนักบินก็ตั้งอกตั้งใจฟัง

“ได้ความรู้จริงๆ ค่ะ”

B โกะหวาวหวอดๆ อยู่คนเดียวเอื่อย

“ผมดีใจที่ได้ยินพวกคุณพูดแบบนี้ ถ้ามีโอกาสไว้ดื่มด้วยกันอีก
นะครับ”

สมมะว่าแล้วหยุดยืนตรงหน้าห้องตัวเอง ผงกศีรษะให้ A โกะกับ
B โกะที่ยืนเคียงกันโค้งคำนับ

“ขอตัวก่อนนะครับ”

“ราตรีสวัสดิ์ค่ะ”

ทั้งสองว่าแล้วเดินไปที่ห้องตัวเอง ได้ยินเสียงไขประตูด่านหลัง
A โกะกับ B โกะพักห้องเตียงคู่ อยู่ถัดจากห้องของสมมะและภรรยา
มาสี่ห้อง B โกะไขประตูด่านทุกทุก

ทันใดนั้น ได้ยินเสียงร้องดัง A โกะจับใจความไม่ได้ว่าเสียงนั้น
ตะโกนว่าอะไร แต่รู้ว่าเป็นเสียงสมมะ ประตูห้องเขาแง้มอยู่ A โกะกับ
B โกะถลันเข้าไปทันที

2

“แล้ว”

โมจิสีกิ ตำรวจสายสืบ สภ.จังหวัดคาโงชิมะพูดพลางมองหน้า
ทั้งสองสลบกันไปมา เขาอายุราวสามสิบห้า ไร้ผมแสกข้าง สวมแว่นตา
กรอบทองเหมือนพนักงานธนาคาร สวมสูทเข้ารูปตามสมัยนิยม

“พวกคุณเป็นพยานชั้นสองใช่ไหมครับ”

“ใช่ค่ะ”

B โกะยี้ดอกตอบ “เชิญถามมาได้เลย”

“ผมไม่ได้มีอะไรจะถามมากมายนักหรือครับ” โมจิสีก็ออกตัวเบาๆ แล้วถามทั้งสองเรื่องความสัมพันธ์กับสมมะ A โกะอธิบายตามลำดับว่า เผลอญู้จักกัน เลยมาดื่มด้วยกันที่สแน็กบาร์ สายตานายตำรวจที่มองพวกหล่อนพลันเปลี่ยนไป

“โอ คุณเป็นแอร์โฮสเตสหรือครับ อ้อ มิน่าล่ะ...”

“ฉันก็ด้วยค่ะ” B โกะพูด “ฉันก็เป็นแอร์โฮสเตส ไม่ได้คิดจะปิดบังเลย”

โมจิสีก็มองหล่อนแล้วเว้นจังหวะครู่หนึ่ง

“เอ๋ อ้อ”

เขายอมเออออห่อหมกด้วย

สิ่งแรกที่สะดุดตา A โกะตอนถลันเข้าไปในห้องสมมะเพราะได้ยินเสียงเขาร้องคือ ภาพสมมะเขย่าวางสตรีที่นอนเหยียดยาวอยู่บนเตียง เท้าที่สวมรองเท้าส้นสูงไหวตามแรงเขย่า A โกะเดินเข้าไปจะถามว่า เกิดอะไรขึ้น แต่ก็เดาเหตุการณ์ได้ทันที เพราะผิวพรรณของหญิงคนนั้นดูไม่มีชีวิตชีวา จังหวะที่หล่อนเอื้อมมือไปหยิบหูโทรศัพท์ที่จะโทรหาพรอนต์ B โกะเป็นลมล้มพับไปแล้ว

ตำรวจมาหลังจากนั้นประมาณสิบห้า นาที เจ้าหน้าที่สืบสวนและเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานมาถึงแล้วเริ่มตรวจสอบที่เกิดเหตุอย่างแข็งขัน B โกะฟื้นขึ้นมาแล้วถึงกับชมเปาะว่า “ยอดเยี่ยม อย่างกับละครสืบสวนนะ” นายตำรวจโมจิสีที่ใส่แว่นตากรอบทองก็เป็นเจ้าหน้าที่สืบสวนคนหนึ่งหน้าที่ของเขาคือจับคู่กับนายตำรวจหนุ่มอีกคนสอบปากคำผู้ที่เกี่ยวข้อง พวก A โกะก็โดนสอบปากคำเช่นกัน ห้องข้างๆ ที่เกิดเหตุถูกใช้เป็นสถานที่สอบปากคำ

“จากนั้นพวกคุณแยกย้ายกันหน้าห้องนายสมมะตอนตีหนึ่งเศษๆ

ไม่นานก็ได้ยินเสียงหวีดร้อง จึงไปที่ห้องนั้นและรู้ว่าเกิดเหตุร้าย... ถูกต้องไหมครับ”

“ถูกต้องค่ะ”

A โกะกับ B โกะตอบประสานเสียงกัน

“ต่อมาพวกคุณโทรไปที่ฟรอนต์ ออกมารอพนักงานโรงแรมที่โถงทางเดินพร้อมภรรยาสมมะ อธิบายเหตุการณ์ให้เขาฟังแล้วขอให้เขาโทรแจ้งตำรวจ... ที่ผมพูดมาถูกต้องไหมครับ”

“ถูกต้องค่ะ”

A โกะตอบขัดด้วยขัดคำ ที่หล่นออกจากห้องทันทีที่รู้ว่าเกิดเหตุร้าย คงเป็นเพราะรู้ว่าไม่ควรแตะต้องสิ่งของใดๆ ในที่เกิดเหตุ

“ถูกต้องไหมครับ”

โมจิสีกิตาม B โกะย้ำให้แน่ใจ แต่หล่นโกหกหน้าตายว่า “ตอนนั้นฉันรออยู่ที่ห้องตัวเองค่ะ” คำว่า ‘รอ’ ฟังดูดี แต่สรุปสั้นๆ ว่าเป็นลม

“ช่วงก่อนหรือหลังเกิดเหตุ พวกคุณเห็นใครคนอื่นบ้างไหมครับ อย่างเช่นเดินสวนกันที่โถงทางเดิน”

โมจิสีกิตามแบบไม่คิดอะไร แต่ทั้งสองส่ายหน้าเหมือนกัน วันทำงานจันทร์ถึงศุกร์ในเดือนกันยายนเป็นเวลาที่แขกเข้าพักน้อย ซ้ำยังเป็นช่วงกลางดึก “งั้นหรือครับ นั่นสินะ” นายตำรวจก็พยักหน้าเข้าใจ

“เอ่อ” A โกะถามอย่างหวาดๆ

“คุณนายสมมะเนี่ยถูกปลิดชีพแน่ๆ เลยใช่ไหมคะ”

หล่อนถามพลางนึกว่าตัวเองใช้คำสุภาพแบบทะแม่งๆ แต่นายตำรวจไม่ได้ผิตสังเกต ตอบว่า “น่าจะเป็นอย่างนั้นครับ”

“ตายเพราะอะไรคะ” B โกะถาม “โดนของมีคมแทงหรือเปล่าคะ”

“ของมีคม” นายตำรวจตะลึง “ไม่ใช่ครับ ไม่เห็นมีเลือดออกเลย”

“แน่ใจหรือคะ...”

“ตายเพราะขาดอากาศหายใจครับ โดนรัดคอ”

อ้า B โกะหลุดอุทานแลบลิ้น

ทั้งสองให้ปากคำเสร็จแล้วออกจากห้อง โถงทางเดินมีชายกลุ่มหนึ่งเดินพลุกพล่าน พอเดินฝ่าคนเหล่านั้นมาถึงหน้าห้องตัวเอง ก็เห็นฮามานากะกับซาโต้ยืนรอทำหน้าว่างอยู่

“แยเลยเนอะ”

ซาโต้มองหน้าทั้งสองอย่างเป็นห่วง “B โกะถึงกับเป็นลมเป็นแล้ง”

“ไม่ได้เป็นลมเป็นแล้ง” B โกะทำแก้มปอง “ฉันทรออยู่ที่ห้อง”

A โกะเล่าความเป็นมาให้ฮามานากะฟัง

“ฉันคงไม่มีปัญหาเกี่ยวกับเที่ยวบินวันพรุ่งนี้ใช่ไหม”

ฮามานากะถามแบบพวกบ้านงาน

“คงไม่มีปัญหาค่ะ”

“พวกเธอเป็นคนนอก ไม่น่าจะพลอยเดือดร้อนไปด้วยหรอก แต่ถ้ามีอะไร ก็โทรบอกด้วยนะ”

ได้ค่ะ ทั้งสองค้อมศีรษะ

หลังแยกย้ายกับพวกนักบินแล้วกลับเข้าห้อง “ยอดเลยเนอะ”

B โกะพูด “ฉันเพิ่งเคยเห็นเรื่องแบบนั้น ตอนนี้ยังใจเต้นตึกๆ อยู่เลย”

“น่ากลัวออก” A โกะนั่งลงบนเตียง หล่อนก็เพิ่งเคยเห็นศพ แถมยังเป็นศพถูกฆาตกรรม เครียดสุดๆ จนไม่มีเวลานึกถึงความกลัว

“คดีฆาตกรรม เคยเห็นแต่ในละคร แต่ถ้าอยากเห็น สักวันก็ต้องได้เห็นสินะ ดีเลย เล่าให้คนอื่นฟังดีกว่า”

B โกะกระดิกกระด้า พูดเหมือนไปเจอเรื่องดีๆ มา ไม่น่าเชื่อเมื่อสักยังเป็นลมอยู่เลย เพื่อนๆ พวกกันซุบซิบว่าที่หล่อนได้งานนี้ เพราะเป็นคนมองโลกในแง่ดี

“ยังไงก็ตาม”

A โกะขมวดคิ้วมุ่นครุ่นคิดผิดกับ B โกะ “ใครเป็นคนฆ่าคุณนายกันแน่ล่ะ”

“เห็นตำรวจบอกว่่ากระเป่าถือถูกขโมยไปละ”

B โกะเป็นยอดฝีมือด้านการเงี่ยหูฟังความลับของคนอื่น “คงเป็นขโมยละมัง”

“แต่ทำไมฟังเป่าไปที่คุณนายละ ห้องอื่นก็มี”

“มันเป็นเรื่องบังเอิญ คุณนายดวงซวยเอง” B โกะสรุปง่าย ๆ

“แต่ว่่า” A โกะเอียงคอ “นั่นมันห้องเตียงคู่ละ ขโมยไม่คิดบ้างหรือว่่าอาจจะมีคนอยู่สองคน”

“ต้องเล็งมานานแล้วแหละ พอเห็นฝ้ายสามีออกไปข้างนอกเลยบุกเข้าไป”

“บุกเข้าไปยังงั๊ว ประตุลือกกุญแจอยู่งั๊ว”

ประตุโรงแรมนี้ลือกอัดโนมัตติ แค่ปัดประตุก็ลือกกุญแจทันที

“เรื่องนั้น...ต้องหาทางได้อยู่แล้ว”

“หาทางยังงั๊ว”

“ก็...มีตั้งหลายทาง ของแค่นั้น ต้องทำได้อยู่แล้ว”

“จริงรึ...”

A โกะยังค้ำใจอยู่ แต่เตียงต่อไปก็ไม่มีอะไรดีขึ้นมา จึงตัดสินใจไปอาบน้ำ จังหะที่ถอดรองเท้าเปลี่ยนไปสวมสลิปเปออร์ คำถามผุดขึ้นในหัวว่่าทำไมคุณนายใส่รองเท้าส้นสูง สัฎฐาตญาณคนทั่วไป เวลาอยู่ในห้องจะถอดรองเท้าเพื่อความสบาย ข้าคุณนายยังไม่สบายด้วย

“อ่า อยากให้ถึงพรุ่งนี้เร็ว ๆ จัง ต้องเล่าเรื่องนี้ให้ทุกคนฟัง A โกะเธออย่าไปบอกใครนะว่่าฉันเป็นลม”

B โกะถอดรองเท้าส้นสูงทิ้ง ล้มตัวนอนเกลือกกลิ้งบนเตียง

3

โทรศัพท์ข้างหัวเตียงดังขึ้นตอนเก้าโมงเช้าวันรุ่งขึ้น A โกะรับสาย ได้ยินสำเนียงฟังยากเกินกว่าจะเป็นพนักงานโรงแรม พอรู้สึกว่าจะเสียงคุ้นๆ ก็จำได้ว่าเป็นนายตำรวจโมจิสึกิ คงจะโทรมาจากพรอนต์ บอกว่ามีเรื่องอยากจะถามอีกครั้ง

พอ A โกะกับ B โกะลงไปสถานที่นัดหมายที่ล็อบบี้ชั้นหนึ่งก็เห็นโมจิสึกิกับนายตำรวจหนุ่มอีกคนรออยู่เหมือนเมื่อวาน ดวงตาแดงก่ำ เมื่อคืนคงไม่ได้นอน “ขอโทษที่มารบกวนเวลาพักผ่อนครับ” เขาค้อมศีรษะให้ แต่คำพูดนั้นเหมือนบอกตัวเองมากกว่า

“เรื่องที่ว่าใครเห็นคุณนายเป็นคนสุดท้ายนะครับ”

นายตำรวจกางสมุดจด พุดเข้าเรื่องพลางใช้ดินสอกดเกาศีรษะ

“เท่าที่ตรวจสอบ ตอนสามทุ่มบริกรที่สแน็กบาร์นำแซนด์วิชไปส่งให้ถึงห้องตามคำขอของคุณฮมมะ พวกคุณทราบเรื่องนั้นไหมครับ”

ทั้งสองพยักหน้าเสียบๆ

“ตอนนั้นคุณฟูจิ (B โกะ) เดินผ่านมาพอดี เป็นเรื่องจริงหรือเปล่าครับ”

“ค่ะ จริงค่ะ หมายความว่าฉันเป็นคนสุดท้ายที่เห็นคุณนายหรือคะ”

B โกะตาเป็นประกาย ถามเสียงสั้น คงจะดีใจที่รู้ว่าตัวเองเป็นพยานปากเอก

“คุณกับบริกรคนนั้นต่างหากครับ ผมเลยมาถามให้แน่ใจว่าความจำของบริกรถูกต้องหรือไม่”

“ไว้ใจฉันได้เลยค่ะ” B โกะตอบผาง

“ฉันมั่นใจว่าตัวเองเป็นคนจำแม่น”

“อ้อ...” นายตำรวจทำหน้างงๆ ก่อนจะถามต่อ

“แล้วตอนที่คุณเดินผ่านมา คุณนายทำอะไรอยู่ครับ”

“ทำอะไรหรือคะ...ก็รับแซนดิวิชไป”

“ตรงทางเข้าหรือครับ”

“คะ แง้มประตูแล้วรับแซนดิวิชจากช่องนั้น”

“คุณนายแต่งตัวยังไงครับ”

“เอ่อ คิดว่าเป็นชุดแซกสีขาวนะคะ”

“คุณนายพูดอะไรบ้างครับ”

“เอ ฉันไม่ได้ยินคะ”

อืม นายตำรวจสวดหายใจแล้วพยักหน้า คงเพราะตอบตรงกับคำให้การของบริษัท

“ตอนนั้นตรงโถงทางเดินมีคนอื่นไหมครับ”

“ไม่มีคะ”

“โอเคครับ”

โมจิสึกิพยักหน้าสองสามครั้ง ปิดสมุดจดเก็บใส่กระเป๋าในเสื้อสูท “เข้าใจแล้ว ขอขอบคุณครับ”

“จบแล้วหรือคะ” B โกะทำหน้าที่ไม่พอใจ

“หลังจากนั้นได้เบาะแสอะไรบ้างไหมคะ”

A โกะถาม โมจิสึกิสายหน้าเบาๆ “ไม่ได้อะไรเลยครับ รู้แค่ว่าคุณนายถูกฆาตกรรม”

“เวลาก่อเหตุล่ะคะ...”

โมจิสึกิยกไหล่เบาๆ “ตอนนี้รู้แค่หลังจากปรากฏตัวครั้งสุดท้ายหลังสามทุ่มไปครับ”

หลานชายของคุณนายฮมมะเข้ามาทัก A โกะกับ B โกะขณะกินอาหารมื้อสายที่ร้านอาหารในโรงแรม โผล่มาจังหวะที่ทั้งสองกำลังจะดื่มกาแฟ หลังจากกินอาหารชุดอเมริกันให้เยอะหมดเกลี้ยง เขาอายุราวยี่สิบห้า ตัวไม่ค่อยสูงนัก ผิวขาว แขนที่โผล่ออกมาจากเสื้อเชิ้ตแขนสั้นก็เล็ก

“ขอโทษที่รบกวนบ่อยๆ นะครับ”

เขาทักเสียงสูง ชื่อของเขาคือ ทานาเบะ ชูอิจิ เป็นญาติร่วมสายโลหิตเพียงคนเดียวของคุณนายสมมะ

“ผมนัดเจอกับอาวันนี่ แต่ดันเกิดเหตุการณ์แบบนี้เสียก่อน...ตกใจหมดเลย”

ชูอิจิขมวดคิ้วอย่างเป็นกังวล

“เจอคุณสมมะแล้วหรือยังคะ”

A โกะถาม เขาพยักหน้าอย่างอ่อนแรง

“เจอเมื่อไหร่แล้วครับ อาเขยก็คงไม่คิดไม่ฝันว่ามาเที่ยวแล้วจะเจอเรื่องแบบนี้ แถมยังโดนตำรวจเรียกจนไม่มีเวลาท้อแท้ คงเกินจะรับไหวจริงๆ”

“ตำรวจ” A โกะย่อนถาม “คุณทานาเบะก็ไปเจอตำรวจแล้วหรือคะ”

“ครับ โดนเรียกตั้งแต่เช้าตรู่ เลยได้เจออาเขยด้วย”

“คุณทานาเบะโดนถามอะไรบ้างคะ”

B โกะชะงักถามด้วยความอยากรู้ อยากเห็น

“ก็หลายเรื่องครับ” ชูอิจิตอบ “ถามเรื่องพยานที่อยู่ด้วย”

“พยานที่อยู่”

B โกะร้องเสียงหลงเอามือปิดปาก เพราะลูกค้ำในร้านหันมามอง

“ทำไมล่ะคะ”

A โกะถามอย่างเกรงใจ อยากจะถามเรื่องนั้นแบบเจาะลึก แต่ก็ไม่กล้าถาม ทว่าชูอิจิตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ไม่ได้อารมณ์เสีย

“ผมไม่ทราบรายละเอียดหรอกครับ แต่โรงแรมนี้ใช้ระบบล็อกประตูอัตโนมัติ ห้องอากับอาเขยก็ต้องล็อกกุญแจร้อยเปอร์เซ็นต์อยู่แล้ว ดังนั้นคนร้ายจะเข้าไปในห้องได้ก็ต่อเมื่ออาที่อยู่ข้างในไขกุญแจให้ จึงน่าจะเป็นฝีมือคนรู้จัก”

“แล้วคุณทานาเบะมีพยานที่อยู่หรือเปล่าคะ”

B โกะถาม ในเวลาแบบนี้ความที่มของหล่อนกลับมีประโยชน์

“หมายถึงตั้งแต่สามทุ่มถึงตีหนึ่งสินะครับ โชคดีผมมีพยานที่อยู่ตั้งแต่สามทุ่มครึ่ง เมื่อคืนผมอยู่บ้านเพื่อน ไปถึงที่นั่นประมาณสามทุ่มครึ่ง”

“แต่ว่าตำรวจมาสงสัยญาติแบบนี้ แะเลยนะคะ”

A โกะคิดว่าถ้าตนเป็นตำรวจ คงไม่สงสัยชายคนนี้หรอก เพราะเขาดูไม่ค่อยมีแรง ถ้าไปรัดคอใครน่าจะโดนรัดคอกลับมากกว่า “แล้วก็มีปัญหาเรื่องแรงจูงใจด้วย”

ทันใดนั้น ชูอิจิคุดัยมึเฝื่อนอย่างเหงาๆ

“ผมก็คิดแบบนี้ แต่คิดๆ ดูแล้วก็ไม่ถึงกับว่าไม่มีแรงจูงใจเลยหรอกครับ”

“คุณนายทำประกันชีวิตก้อนโตไว้หรือคะ”

B โกะถามประเด็นที่พบเห็นอยู่บ่อยๆ เขาสายหน้าแค้นยิ้ม

“อาตายแล้วผมไม่ได้เงินหรอกครับ กลับกันต่างหาก”

“กลับกัน หมายถึงเสียเงินหรือคะ”

“ไม่ใช่แบบนี้ครับ คำว่ากลับกันอาจจะฟังดูแปลกๆ... ผมหมายความว่าถ้าายังอยู่ ผมจะเสียเงิน ไม่ใช่ว่าอาตายแล้วผมได้เงิน”

“...”

ที่ B โกะเรียบหมายความว่าส่องกำลังมึนง A โกะเลยเป็นฝ่ายถามแทน

“แปลว่าคุณนายใช้เงินของคุณทานาเบะใช่ไหมคะ”

ใช่ครับ ชูอิจิคุดัยมึหน้า

“คือว่าพ่อผม ซึ่งก็คือพี่ชายของอาทิ้งมรดกก้อนโตไว้ให้ผมก่อนจะจากโลกนี้ไปครับ แต่ในพินัยกรรมระบุว่าให้อาเป็นผู้จัดการมรดกจนกว่าผมจะบรรลุนิติภาวะ ที่ผ่านมามรดกอยู่ในความดูแลของอา แต่ระยะหลังมานี้ผมจับได้ว่ามรดกพร่องลงไปมาก เพราะอาเอาไปซื้อหุ้นครับ”

“อู๊ย ทำโดยพลการหรือคะ”

“จะว่าทำโดยพลการก็ไม่เชิง เพราะเป็นญาติกัน อาจไม่ได้รู้สึกอะไร ผมขอให้เลิก แต่อาจอ้างว่าทำไปเพื่อหลาน เดี่ยวจะคืนโดยไม่ให้กินเงินต้น แต่ก็ไม่เคยคืนเลย เท่ากับว่ามรดกหมดไปแล้ว ตำรวจเลยมองว่าผมมีแรงจูงใจครับ”

เขาอธิบายด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แทบไม่น่าเชื่อว่าเล่าเรื่องตัวเองอยู่ “ขอโทษนะคะ บ้านเพื่อนที่คุณทานาเบะไปอยู่ห่างจากที่นี่แค่ไหนคะ” หลังได้ยินคำถามของ A โกะ เขาคุ่นคิดครู่หนึ่งก่อนจะตอบว่า “นั่งรถไปสี่สิบนาทีครับ”

“ถ้านั้นก็หายห่วงค่ะ”

B โกะพูด “เพราะฉันเห็นคุณนายครั้งสุดท้ายตอนสามทุ่มเศษ แทบจะเป็นไปไม่ได้ที่คุณจะลงมือฆ่า แล้วไปถึงที่นั่นตอนสามทุ่มครึ่ง”

“แน่ใจหรือครับ”

ซูอิจิทำหน้าที่กังวล หล่อนจึงตีอกผางบอกว่า “ฉันเป็นพยานนะคะ ไม่ผิดแน่ค่ะ”

4

“ลักกี้”

B โกะตบมือขาด เนื่องจากหล่อนต้องอยู่ให้ความร่วมมือกับตำรวจที่ทาง สภ.จังหวัดคาโงชิมะขอร้องมา จึงให้แอร์โอสเตสคนอื่นไปบินไฟลต์วันนี้แทน

แถมเวลานัดเจอโมจิสึกิยังเป็นตอนกลางคืนอีก เลยมีเวลาไปเที่ยวใกล้ๆ ตามสบาย ต่อให้ไม่ใช่ B โกะก็คงรู้สึก ‘ลักกี้’ เหมือนกัน ในสถานการณ์แบบนี้คนทั่วไปคงไม่มีอารมณ์ไปเที่ยวเล่นจริงๆ แต่ทั้งสอง

เข้าไปในเมือง และดูร้านของฝาก เปิดดูหนังสือท่องเที่ยวแล้วดั้นด้นไปจนถึงร้านที่เขียนแนะนำว่า ‘ถ้าอยากชิมอาหารพื้นเมือง ต้องร้าน 000 ชิมได้ครบในราคา 1,300 เยน’ เทียบกันจนหน้าใจ ทว่า B โกะเป็นฝ่ายตระเวนไปทั่วตามที่ตัวเองต้องการมากกว่า ส่วน A โกะพยายามสุดชีวิตให้เดินตามหลังทัน

หลังจากใช้เวลาจนคุ้มค่าแล้ว พวกหล่อนจึงไปเจอตำรวจสายสืบ

“ขอโทษที่รบกวนบ่อยๆ นะครับ”

โมจิสึกิก็มหัวผงๆ แต่ B โกะยิ้มแป้น ไม่มีอะไรจะดีไปกว่าการได้โดงงาน แถมยังได้สอดรู้สอดเห็นเรื่องชาวบ้าน

“ที่ผมให้พวกคุณรอจนถึงค่ำไม่ใช่อื่นใดเลย”

นายตำรวจพูดเข้าเรื่องแบบวางมาด นี่คือการสอบปากคำที่ลือขี้เหมือนเมื่อเช้า B โกะเสนอว่าให้ไปที่ร้านอาหารดีใหม่ แต่เขาไม่เห็นดีเห็นงามด้วย

“เพราะอยากให้ผลการชันสูตรออกมาก่อนครับ”

“มีอะไรหรือคะ”

A โกะเกรงว่าจะเป็นเรื่องร้ายแรง

“เรื่องนั้นเอาไว้อะไรทีหลังครับ”

โมจิสึกิหยิบสมุดจดออกมาอย่างระแວดระวัง

“เมื่อคืนพวกคุณดื่มอยู่ที่สแน็กบาร์ตั้งแต่สองทุ่มจนถึงตีหนึ่งกว่าๆ ใช่มั้ยครับ”

“ค่ะ” ทั้งสองตอบประสานเสียงกัน

“นายฮมมะโผล่มาก่อนสามทุ่มเล็กน้อย และอยู่กับพวกคุณจนจบ...”

“ใช่ค่ะ” A โกะตอบ

“ถ้ารู้แล้ว ก็ไม่ต้องถามหรอกค่ะ” B โกะท้วง

โมจิสึกิกระแอม

“ขอลาวันนี้หนึ่งนะครับ นายสมมะไม่ได้ลูกจากที่นั่งตั้งแต่ต้นจนจบ หรือว่าลูกออกไปไหนซะใหม่ครับ”

เอ๋อ A โกะเปล่งเสียง “จำไม่ได้ค่ะ”

“ฉันจำได้ค่ะ”

B โกะกระพือรูกมุก หล่อนชอบทำแบบนี้เวลามันใจเต็มร้อย

“คุณสมมะไม่ได้ลูกออกไปไหนเลย ฉันเป็นคนเข้าห้องน้ำบ่อย ยังนึกแปลกใจเลยว่าคุณสมมะไม่เข้าห้องน้ำเลยคะ”

เรื่องนี้พิสูจน์ให้รู้ว่าคุณสมมะไม่เข้าห้องน้ำเลยคะ”
เรื่องนี้พิสูจน์ให้รู้ว่าคุณสมมะไม่เข้าห้องน้ำเลยคะ”

“จริงหรือครับ อย่างช่วงสามทุ่มครึ่งหรือสี่ทุ่ม เขาไม่ได้ลูกออกไปไหนเลยหรือครับ”

นายตำรวจถามแบบกั๊กไม่ปล่อย

“ไม่มีค่ะ ฉันจำได้แม่น” B โกะยอมปฏิเสธอยู่แล้ว

“งั้นหรือครับ” เขานั่งคอตก หันไปมอง A โกะ อีกฝ่ายถามพลาง
ชำเลืองมองหน้าเขา

“เอ๋อ...คุณตำรวจสงสัยคุณสมมะหรือคะ”

เขาจ้องตาเธอกลับ ตอบว่า “ครับ บอกตามตรงว่าผมสงสัยเขา”

“ช่วงสามทุ่มครึ่งหรือสี่ทุ่มที่ว่า...”

“เป็นระยะเวลาการเสียชีวิตครับ” โมจิสีกิตตอบ “ผลการชันสูตรออกมาว่าในกระเพาะอาหารมีแซนดิวิชที่ยังย่อยไม่หมดเหลืออยู่ พอนำชิ้นส่วนนั้นไปตรวจสอบ ได้ข้อสรุปว่าผู้ตายกินแซนดิวิชไปแล้วประมาณสามสิบนาที”

“งั้นเป็นไปไม่ได้หรอกคะ” B โกะพูดไม่คิด “คุณสมมะมีพยานที่อยู่”

“ก็นั่นแหละครับ” นายตำรวจจ้องทั้งสองเขม็ง “ผมถึงได้บอกให้คิดดีๆ อีกที เขาไม่ได้ลูกไปไหนเลยจริงๆ หรือ”

“แรงจูงใจคืออะไรคะ”

A โกะถามโดยไม่ได้สนใจคำถามของนายตำรวจ

“ฉันได้ฟังเหตุผลที่คุณทานาเบะ ชูอิจิตกเป็นผู้ต้องสงสัย”

“เหมือนกันแหละครับ เงินที่คุณนายนำไปซื้อหุ้นไม่ได้มีแค่มรดกของ นายทานาเบะ แต่รวมทั้งทรัพย์สินที่ตัวเองได้รับมาจากพ่อแม่ด้วย หล่อน ใช้เงินตัวเองก็ไม่มีใครว่าอะไรหรอก แต่ในมุมมองของนายฮมมะคงอยากจะทำอะไรสักอย่างเพื่อสูบเงินเหล่านั้นก่อนที่หล่อนจะผลาญหมด”

“แต่เขามีพยานที่อยู่ณะคะ” B โกะไม่ลดราวาคอก

“อ้อ แล้วอีกอย่าง” A โกะก็นึกอะไรขึ้นได้ “ที่ว่าระยะเวลาการเสียชีวิตเริ่มตั้งแต่สามทุ่มครึ่งถึงสี่ทุ่ม คุณทานาเบะก็มีพยานที่อยู่ณะคะ”

“นั่นสิครับ”

โมจิสึกิทำหน้าที่เอื่อมๆ “เขาก็ไม่มีช่องโหว่เลย”

“มีดแปดด้าน”

B โกะพึมพำ ส่วนนายตำรวจทำได้เพียงจ้องเขม็ง

“วิธีสืบสวนไม่ได้เรื่อง”

B โกะติง หล่อนสวมชุดนอนเนือบางนั่งขัดสมาธิบนเตียง พลังใช้ ไดรเปาผมให้แห้ง ระหว่างคุยก็เอื่อมมือหยิบมันฝรั่งทอดในถุง A โกะพึมพำ ว่า ใครกันที่ปั้นว่าอยากผอม

“A โกะว่าไหม ที่ตำรวจมองว่าเป็นฝีมือของคนรู้จักมันทะแม่งๆ กระเป๋าถือโดนขโมยไปแท้ๆ”

“แต่นั่นอาจจะเป็นการตบตาของคนร้ายก็ได้”

“ก็แค่อาจจะ”

B โกะจูนึก A โกะเข้าใจเหตุผลนั้นดี เพราะทั้งนายฮมมะ ชายวัยกลางคนผมขาว และทานาเบะ หนุ่มหน้าอ่อน ตรงสเปกหล่อน

“แต่คนร้ายไม่มีวิธีเข้าห้องนะ”

“ก็บอกแล้วไง...ต้องหาทางได้”

บทสนทนาดำเนินไปเหมือนเมื่อคืน เวลา B โกะตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ จะใช้จำนวนคลุมเครือ “ต้องหาทางได้” เอย “มีตั้งหลายทาง” เอย “แต่ว่าการสืบสวนกลับไปจุดเริ่มต้นอยู่ดีนะ”

B โกะพูดพลางเคี้ยวมันฝรั่งทอดกรุบๆ เศษมันฝรั่งหกเรียกราดบนเตียง “ว้าย กินไม่เรียบร้อยเลย”

A โกะนิน้วน้า “ของแค่นี้เอง” B โกะว่าแล้วเอามือปิดออก เศษมันฝรั่งร่วงลงไปกระจายเต็มพื้น

อะไรบางอย่างติดอยู่ในใจ A โกะ

รู้สึกคล้ายเวลาก้างปลาติดฟันกราม เอาปลายลิ้นดันเหมือนจะหลุด แต่ก็ไม่หลุดสักที ก้างติดแน่นมาก ไม่จิ้มฟันก็เขี่ยไม่ออก ยิ่งหงุดหงิดเข้าไปใหญ่

“เป็นอะไรไป A โกะ ปวดท้องรึ”

B โกะผู้แทบจะไม่เคยทุกขรึอน ไม่รู้ว่าคนเราเวลาใช้ความคิดก็นิวหน้าเหมือนกัน

“ขอร้อง อยู่เสียบๆ แปปหนึ่ง”

A โกะกอดหอมอนแน่น พยายามเรียบเรียงความคิด เศษมันฝรั่งทอด เศษผง เศษขนมปัง...

หล่อนถาม B โกะซึ่งทำหน้าที่แข็งๆ

“นี่ ตอนที่ B โกะเห็นคุณนาย หล่อนใส่แว่นตาหรือเปล่า”

B โกะกลอกตาต่ำขึ้นมองเพดาน ใช้ความคิดครุ่นหนึ่งแล้วตอบว่า

“ใช่ ใส่แว่นตาจริงๆ แว่นตาอันใหญ่”

A โกะถลันไปที่โทรศัพท์

เพราะสิ่งที่ติดอยู่ในใจหลุดผลัจะออกมาแล้ว

5

เช้าวันรุ่งขึ้น ฮมมะใส่สูทสีเทาอ่อน กินมื้อเช้าอยู่ที่ร้านอาหารในโรงแรมเช่นเคย พอเห็น A โกะกับ B โกะ เขายกมือขึ้นน้อยๆ พวกหล่อนมานั่งเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามเขา

“ขอโทษที่คราวนี้รบกวนอย่างมากจริงๆ”

เขาอุตสำหรับลูกจากเก้าอี้ ค้อมศีรษะให้

“ไม่ต้องขอโทษหรอกค่ะ...คุณฮมมะต่างหากที่ลำบาก”

A โกะพูด เขายิ้มเนือยๆ แล้วบอกว่า ไม่หรอกครับ

“ผมไม่มีเวลาจะเศร้า เดี่ยววันนี้ก็ต้องกลับบ้านไปทำธุระต่างๆ”

“ฉันคงกลับกับสายการบินเอาสินะคะ วันนี้เดี๋ยวเราก็จะไปบิน”

พอได้ยิน B โกะพูดแบบนั้น ฮมมะทำหน้าดีใจ

“โชคดีจัง ผมหดหูใจอยู่พอดี”

“ฉันจะบริการให้เต็มที่เลยคะ”

B โกะพูดจาแปลกๆ

“ว่าแต่มีเรื่องอยากจะถามหน่อยคะ”

A โกะพูดพาลงมองหน้าเขา “คุณนายสายตาไม่ดีหรือเปล่าคะ อย่างเช่น สายตาสั้น”

“เปล่าครับ” ฮมมะส่ายหน้า “สายตาเธอปกติ และยังไม่ถึงวัยสายตาวาว มีอะไรหรือครับ”

“เปล่า ไม่มีอะไรหรอกค่ะ”

A โกะก็ส่ายหน้า “ฉันแค่สงสัยนิดหน่อย เพราะคุณนายนอนใส่แว่นตาดอนหมดสติ แล้วก็รู้สึกแปลกๆ ที่เห็นแว่นกันแดดในห้องด้วย”

A โกะเห็นดวงตาสวมมะวารโวจน์ อาจจะคิดมากไปเองก็ได้ เขารีบปรับสีหน้าให้เป็นปกติ

“อ้อ นั่นหรรอครับ ภรรยาผมชอบใส่แว่นตาแฟชั่นครับ เวลาอยู่ที่บ้านก็ใส่ตลอด”

“จั้นหรือคะ” A โกะพยักหน้า “คนแบบนั้นก็คงมีเหมือนกัน”

ในที่สุดได้เวลาที่พวกหล่อนต้องออกไปทำงานแล้ว A โกะบอกสมมะว่า

“ขอตัวก่อนนะคะ”

สมมะก็ยิ้มตอบ

“แล้วเจอกันบนเครื่องนะครับ”

เมื่อไปถึงสนามบินคาโงชิมะ โมจิสีก็มารอพวกหล่อนแล้ว เมื่อเทียบกับตอนที่เจอกันครั้งแรก ผมเฝ้าของเขากระเซอะกระเซิง ดูเหนื่อยล้า แต่สีหน้ายังยิ้มแย้ม

“เรื่องเมื่อคืน ผมลองตรวจหาที่สนามบินแล้ว แต่ยังไม่เจอข้อเท็จจริงที่ว่านั้น ตอนนี้อย่าให้ทางโตเกียวช่วยตรวจหาอีกแรงครับ”

“จะทันรี” B โกะถามอย่างแคลงใจ “โตเกียวกว้างใหญ่ นะคะ”

“จะทำให้ทันครับ” โมจิสีก็พยักหน้าหงิก

ก่อนออกเดินทาง แอร์โฮสเตรสอย่างพวก A โกะต้องมาเตรียมตัวล่วงหน้าหนึ่งชั่วโมงเพื่อประชุมกับเหล่านักบินที่ห้องวางแผนการบินล่วงหน้าห้าสิบนาที หลังจากนั้นขึ้นเครื่องบินล่วงหน้าประมาณสามสิบนาทีและตรวจเช็คห้องโดยสาร

“จะทันไหมนะ”

B โกะพูดอย่างเป็นกังวลขณะตรวจสอบไฟอ่านหนังสือ แสดงว่าไม่เชื่อใจความสามารถของพวกโมจิสีก็

“เขาบอกว่าจะทำให้ทันสมัย”

“เฮอะ” B โกะแค้นเสียง “ปากจะพูดอะไรก็ได้ทั้งนั้นแหละ”

A โกะคิดเรื่องปัญหาพาลงมองไปทางห้องพักรอผ่านหน้าต่างห้องโดยสาร ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ว่าจะทันสมัยหรือไม่ แต่จะหา ‘ร้าน’ นั้นเจอหรือเปล่า ความจำของมนุษย์ไร้ตัวตนและเชื่อถือไม่ได้ ยิ่งเวลาผ่านไป ความจริงก็ยิ่งกลืนหายไปในความมืด ถ้าวันนี้ตำรวจหาไม่เจอ อาจจะไม่พบความจริงไปตลอดกาล

“อีกสิบห้านาทีนะ”

B โกะพูด นั่นคือเวลาที่ผู้โดยสารจะขึ้นเครื่อง A โกะยืนอยู่บนบันไดเครื่องบิน รอผู้โดยสารอย่างประหม่า

เมื่อหมดปิดเทอมฤดูร้อน จำนวนผู้โดยสารก็ลดลงเช่นเคย ผู้โดยสารส่วนใหญ่เป็นพนักงานใส่สูท พวกเขาคุ้นเคยทั้งเครื่องบินและแอร์โฮสเตสในกลุ่มนักท่องเที่ยวช่วงฤดูร้อน ผู้สูงอายุบางคนขอถ่ายรูปกับแอร์โฮสเตส แต่สำหรับคนที่ต้องบินไปกลับโตเกียว-คาโงชิมะด้วยเรื่องงานแล้ว การกวาดตาอ่านเอกสารบนเครื่องเป็นสิ่งที่พวกเขาให้ความสนใจมากที่สุด แอร์โฮสเตสไม่ได้อยู่ในสายตา

หลังจากเชิญพนักงานสีหน้าอึดโรยเหมือนกันหมดขึ้นเครื่อง A โกะหลบตามองชายที่ค่อยๆ เดินมาจากห้องพักรอ พอเห็นหล่อน เขายกมือให้หน่อยๆ จังหวะที่รู้ว่าชายคนนั้นคือฮมมะ A โกะถึงกับสิ้นหวัง

ไม่เจอสินะ หรือว่านายฮมมะไม่ใช่คนร้ายตั้งแต่แรกแล้ว

หล่อนเห็นเศษมันฝรั่งทอดซึ่ง B โกะทำหกแล้วนี่ก็ขึ้นได้ว่า ตอนนี้เจอฮมมะในสแน็กบาร์ ตบยับเศษผงที่ติดกางเกงเขาออกให้ จังหวะนั้นไม่ได้คิดอะไร แต่มันคือเศษขนมปังแน่นอน เขามีเศษขนมปังติดตัวก่อนมาสแน็กบาร์

งั้นทำไมเขามีเศษขนมปังติดตัวล่ะ

ถ้าคิดแบบคนทั่วไป เขาคงกินขนมปังก่อนที่จะมาเสิร์ฟ แก้วน้ำ
กินขนมปังคนเดียวหรือ คุณนายไม่กินเพราะไม่สบายหรือ

A โกะใช้ความคิดอย่างหนัก

ในกระเพาะอาหารของคุณนายสมมะมีแซนด์วิชที่ยังไม่ย่อยเหลือ
อยู่ แต่ไม่ได้หมายความว่าแซนด์วิชที่บริการเอาไปส่งให้เสมอไป เขา
อาจเตรียมแซนด์วิชอันอื่นไว้ล่วงหน้าเอาไว้ให้ล่อนกินแล้วลงมือสังหารก็ได้
สมมติว่าเป็นแบบนี้ละ

มาถึงโรงแรมได้ไม่นานราวสองทุ่มเศษ สมมะกินแซนด์วิชที่ซื้อติดมือ
มากับภรรยา หลังจากนั้นสามสิบนาที เขาฆ่าภรรยา ล่อนเลยไม่มีเวลา
ถอดรองเท้าสั่งให้สหายเฝ้า

หลังก่อเหตุ สมมะไปเสิร์ฟแก้วน้ำเพื่อสร้างพยานที่อยู่ แล้วสั่งแซนด์วิช
ให้ไปส่ง เพียงเท่านั้นก็พิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตัวเองได้แล้ว

พวกตนอาจจะถูกหลอกใช้ในการสร้างพยานที่อยู่ A โกะนึก คิดๆ
ดูแล้ว คนที่ปวดท้องตอนอยู่บนเครื่องบินมานั่งดื่มเหล้าจนดิ้นเป็นเรื่อง
ผิดวิสัย อาการปวดท้องนั้นคงจะเป็นแผนเพื่อทำความรู้จักกับพวกลูกเรือ
เขาต้องรู้อยู่แล้วว่าเสิร์ฟแซนด์วิช ชื่อ ‘ไวทิกิ’ เป็นร้านประจำของเหล่า
ลูกเรือสายการบิน NJA อย่างพวก A โกะ ถ้าไปที่นั่นแล้ว จะมีหมูที่เป็น
เหยื่อใช้เป็นพยานที่อยู่ให้

สมมะก้าวขึ้นบันไดเครื่องบินพลางยิ้มน้อยๆ

ทว่าแม้จะคิดไปถึงขั้นนั้นแล้ว แต่ก็ยังติดปัญหาอยู่ นั่นคือเรื่อง
คุณนายโทมาที่เสิร์ฟแก้วน้ำ และเจ้าตัวเป็นคนรับแซนด์วิชจากบริการ แต่
ถ้าจะใช้ตัวปลอมก็เชื่อว่าจะตบตาไม่ได้ คุณนายใส่แว่นตาอันใหญ่ ถ้าใส่
วิกคนที่เจอกันครั้งแรกก็จับสังเกตไม่ได้หรอก

A โกะโทรไปเล่าเรื่องดังกล่าวให้โมจิสิกิฟังกลางดึก พอเขาได้ฟัง
น้ำเสียงพลันสดใสขึ้น ล่อนถามว่า “จะจับกุมพวกรุ่นนี้เลยได้ไหมคะ”

แต่เขาตอบว่ายังไม่ทราบครับ

“ข้อสันนิษฐานเข้าเค้าแล้วก็จริง แต่ไม่มีหลักฐาน ตราบใดที่ยังไม่มี

วัตถุประสงค์ การจะล้มล้างพยานที่อยู่ของเขาคือเรื่องยากครับ”

“ฉันจะปล่อยให้เขาหนีลอยนวลหรือคะ”

“ไม่หรือครับ ถ้าข้อสันนิษฐานของคุณถูกต้อง นายสมมะหรือคุณนายสมมะคนใดคนหนึ่งจะต้องซื้อแซนดิวิชที่ไหนสักแห่ง ผมจะลองหาร้านดูครับ”

“จะหาเจอหรือคะ”

“ต้องหาเจอครับ”

เขาตอบหนักแน่น

สมมะกำลังขึ้นบันไดเครื่องบินมา

ถ้าหาร้านที่สมมะซื้อแซนดิวิชเจอ โมจิสีก็ก็จะจับกุมเขาที่สนามบินแห่งนี้ได้ แต่ว่าสมมะอยู่ตรงหน้า A โกะแล้ว แสดงว่าหาไม่เจอ

สมมะยืนตรงหน้า A โกะ

“รบกวนด้วยนะครับ”

เขาว่าแล้วยิ้มเผยฟันขาวดูอ่อนกว่าวัย ด้วยอาชีพแอร์โฮสเตสทำให้หล่อนยิ้มรับทันที แต่วินาทีต่อมา รอยยิ้มนั้นจะงักค้างเหมือนตุ๊กตาลานเสีย

ขณะที่ A โกะชำเลืองมองสมมะก็เห็นรถคันหนึ่งแล่นเข้ามาทางหางตา เป็นรถเปิดประทุนสีขาว คนขับคือโมจิสีก็ ส่วนคนที่ถูกนายตำรวจหนุ่มจับกุมอยู่ข้างหลังคือ ทานาเบะ ชูอิชิ

A โกะเข้าใจสถานการณ์ได้ทันที หาร้านเจอแล้ว และคนที่รับบทคุณนายตัวปลอมอาจจะใครสักคน อ้อ ถ้าเป็นเขาซึ่งไหล่บอบบางและเสียงสูงก็รับบทตัวปลอมได้ ทั้งสองมีแรงจูงใจร่วมกันเลยสมคบคิดกันสังหารคุณนาย นี่คือการตีความที่ลงตัวที่สุด

A โกะยิ้มให้สมมะอีกครั้ง “ท่านผู้โดยสารคะ”

เขาเอียงคอหน่อยๆ หล่อนสูดหายใจลึกๆ แล้วผายมือไปด้านหลังเขา

“ยานพาหนะสำหรับท่านผู้โดยสารอยู่ทางโน้นคะ”

โปรดตรวจสอบสัมภาระ ของท่าน

1

วันอาทิตย์ที่ 20 พฤศจิกายน ในห้องโดยสารแอร์บัส เอ 300 ออกเดินทางจากโอซากะ เวลา 18:35 น. คาดว่าจะถึงโตเกียวเวลา 19:35 น.

“เรื่องมันเศร้า”

ฟูจิ มามิโกะหรือ B โกะรำพึงพลางตรวจเช็คไฟ ขณะนี้เป็นเวลาหกโมงเย็นกว่าๆ เหล่าแอร์โฮสเตสอย่างพวกเธอกำลังเตรียมความพร้อมก่อนออกเดินทาง

“ทำไมฉันต้องมาเจอเรื่องเศร้าแบบนี้ด้วยนะ”

“ทำไงได้ล่ะ เรื่องแบบนี้มันเกิดขึ้นได้”

A โกะตอบ

“เบบี้ทัวร์ ใครเป็นคนคิดเรื่องไว้สาระพรรคนั้นนะ”

B โกะทำแก้มป่อง

“บริษัททัวร์นะสิ ฉันว่าช่างคิดดีออก”

“พูดเป็นเล่น อยากให้พวกนั้นลงมาเป็นฉันจังเลย”

ระหว่างที่ทั้งสองคุยกระซิบบอกกัน คิตาจิเมะ คาโอรุ หัวหน้า แอร์โฮสเทลเดินมาข้างหลังทักว่า “คุณฟูจิ” B โกะส่งเสียงคล้ายสะอึก ทำท่า ‘ยืนตรง’

“ฉันคิดว่านี่เป็นประสบการณ์ที่ดีมากสำหรับคุณ ทั้งในฐานะ แอร์โฮสเทลและคุณแม่ในอนาคต จริงสิ วันนี้ฉันมอบหมายงานเกี่ยวกับ เบบี้ทัวร์ให้คุณดูแลทั้งหมดแล้วกัน”

“เอ๋ จะฆ่ากันทั้งเป็นอะ”

“เงี่ยบเดี๋ยวนี้”

น้ำลายคาโอรุกระเด็นมาพร้อมเสียงตวาด “ท่านผู้โดยสารคือคน สำคัญ ฟังนะ คุณต้องพยายาม จะได้มีจิตสำนึกของการเป็นแอร์โฮสเทล และน้ำหนักตัวจะได้ลดลงสักหน่อยด้วย”

“ค่า”

B โกะแลบลิ้นใส่คิตาจิเมะ คาโอรุซึ่งเดินหันหลังตัวตรงแหน้จากไป เบบี้ทัวร์เป็นไอเดี่ยของบริษัททัวร์แห่งนี้ หมายถึงแพ็คเกจทัวร์ สำหรับคู่สามีภรรยาหนุ่มสาวที่มีลูกอ่อน ในประเทศญี่ปุ่นมีคู่สามีภรรยา จำนวนไม่น้อยอดใจไม่ไปเที่ยวเพราะมีลูกอ่อน การดูแลลูกอ่อนระหว่าง ท่องเที่ยวเป็นเรื่องยากลำบาก ไหนจะต้องเกรงใจผู้ร่วมเดินทางอีก หาก บ้านเกิดของคู่สามีภรรยาอยู่ไกลจะเอาลูกไปฝากใครไว้ก็ได้ เบบี้ทัวร์ จึงถือกำเนิดมาเพื่อคู่สามีภรรยาเหล่านี้ โดยตั้งเงื่อนไขว่าพวกเขาต้องมี ลูกอ่อนโปรแกรมทัวร์ต้องไม่ลำบาก และเลือกที่พักซึ่งต้องยอมให้เด็กอ่อน เข้าพักได้ แต่สิ่งสำคัญที่สุด ผู้เข้าร่วมโปรแกรมทัวร์ทุกคนมีลูกอ่อนจึงไม่ต้อง เกรงอกเกรงใจกัน

คณะเบบี๋ทัวร์กำลังจะโดยสารเครื่องบินที่ A โกะและ B โกะให้บริการ ที่ B โกะบนกระป๋องกระเปาะเพราะไม่ทราบเรื่องนั้นมาก่อน

“เด็กอ่อนไม่น่ารักที่สุดแล้ว ลูกแพนด้ายังน่ารักกว่าตุ๊กตาเสียอีก จะว่าไปแล้วตุ๊กตาเด็กอ่อนขายไม่ออกเนอะ ต้องขายไม่ออกอยู่แล้วละเพราะไม่น่ารัก”

เวลาหยุดหวิด B โกะชอบพูดไปเรื่อย A โกะได้แต่ฟังไปอึ้งไป เมื่อถึงเวลาหกโมงยี่สิบนาทีกว่าๆ ผู้โดยสารเริ่มทยอยขึ้นเครื่อง พวก A โกะยืนเรียงแถวต้อนรับพวกเขา

ถ้าเป็นวันจันทร์ถึงวันศุกร์ ผู้โดยสารส่วนใหญ่ของเที่ยวบินนี้จะเป็นคนทำงาน แต่พอเป็นวันหยุด จำนวนมากกว่าครึ่งจะเป็นนักท่องเที่ยว วันนี้เหล่าแอร์โฮสเตสก็เห็นกลุ่มผู้โดยสารหนุ่มสาวอายุยี่สิบต้นๆ

แต่ A โกะสังเกตเห็นว่านักท่องเที่ยวเหล่านั้นมีสีหน้าเหมือนๆ กัน พูดสั้นๆ ก็คือ สีหน้าคู่อึดอัด หวาดกลัวและหดหู่ละเคล้ากันไป

“ไม่ไหวจริงๆ”

ชายท่าทางเหมือนนักศึกษาบ่นพึมพำขณะเดินผ่านแอร์โฮสเตส

“เฮ้อ ฉันทนเหนื่อยจะแย่ แต่แบบเนี่ยนอนไม่หลับหรอก”

A โกะหันไปมองหน้า B โกะที่อยู่ข้างกัน

ช่วงที่ผู้โดยสารครึ่งหนึ่งเดินผ่านไป ได้ยินเสียงคล้ายแมวโดนเหยียบ ลอยมาจากด้านหลังสะพานเทียบเครื่องบิน และไม่ใช่ว่าแค่ครึ่งสองครึ่ง เสียงร้องให้ผสมปนเปกันดังใกล้เข้ามา

“มาแล้ว”

B โกะโอดครวญ “เสียงปีศาจใกล้เข้ามาแล้ว”

ธงสามเหลี่ยมสีแดงปรากฏขึ้นด้านหลังผู้โดยสารทั่วไป ถ้าดูให้ดีจะเห็นตัวการ์ตูนเด็กอ่อนบนธง คนถือธงเป็นหญิงวัยละอ่อนผมยาว คงจะเป็นพนักงานบริการบนรถทัวร์ ใบหน้าหล่อนคมคาย แต่สีหน้าชาวซีด นัยน์ตาแดงก่ำ บ่งบอกถึงความสับสนสับสนของทัวร์นี้

เหล่าลูกท้าวเดินตามหล่อนมา

โซว่า A โกะไม่เคยเห็นผู้โดยสารที่มีลูกอ่อน ไม่สิ ถ้าเป็นเครื่องแอร์บัส เอ 300 ต้องมีผู้โดยสารกลุ่มนั้นหลายคู่อยู่แล้ว ทว่าภาพที่หล่อนเห็นตอนนี้เป็นสิ่งที่ไม่เคยพบพาน

คุณแม่วัยสาวเดินผ่านหน้าไป ตามด้วยคุณพ่ออ้วนล่ำ จับคู่แบบนี้ เป็นขบวนยาว ทารกในอ้อมกอดเกือบทุกคนเดินไปมาร้องไห้จ้า ไม่ได้ยินเสียงประกาศของแอร์โฮสเตสเลย “ยินดีต้อนรับท่านผู้โดยสารที่จะเดินทางไปโตเกียว”

“นรกชัดๆ...นรกเด็กอ่อน”

B โกะโอดครวญอย่างแผ่วเบา

พ่อแม่ที่กระเตงลูกอ่อนมาด้วยมีทั้งสิ้น 25 ราย ปกติแล้วพวกเขาทำตัวลึบๆ เกรงว่าจะรบกวนคนรอบข้าง แต่พออยู่กันเป็นกลุ่มก็ทำตัวกว้าง เครื่องบินทะยานขึ้นฟ้า สัญญาณห้ามสูบบุหรี่ดับลงแล้ว แต่ก็ยังได้ยินเสียงพวกเขาตะโกนประท้วงอยู่ใกล้ๆ ที่นั่งสำหรับสูบบุหรี่ว่า “ตรงนี้มีเด็กอ่อนนะ” เพราะไม่อยากให้ผู้โดยสารคนอื่นสูบบุหรี่ ฝ่ายที่โดนประท้วงก็ตั้งท่าจะตอบโต้ แต่พ่ายแพ้ต่อสายตาศีรษะของเหล่าแม่ๆ อ้วนล่ำลูกอ่อน จึงยอมเก็บบุหรี่ในที่สุด

B โกะก็รับศึกหนัก เพราะคิดจริงจัง คาโอริมอบหมายให้ดูแลเบบี้ท้าว ระหว่างแจกผ้าเย็น เหล่าแม่ๆ ก็ถามหาที่เปลี่ยนผ้าอ้อมบ้างละ ขอให้ช่วยอ้วนล่ำลูกอ่อนบ้างละ ขณะแจกผ้าเย็นไปเรื่อยๆ บางครั้งแทนที่หล่อนจะพูดว่า “ผ้าเย็นค่ะ” กลับเผลอพูดว่า “ผ้าอ้อมค่ะ” ถ้า A โกะไม่บอก ก็ไม่รู้ตัว

บนเครื่องแอร์บัส เอ 300 ในห้องน้ำช่วงท้ายเครื่องมีโต๊ะเปลี่ยนผ้าอ้อมเตรียมไว้ให้ แต่มีคนใช้งานอย่างต่อเนื่อง B โกะจึงต้องวิ่งวุ่นตลอดเวลา

ทารกร้องไห้ไม่ได้มีแค่คนสองคน ซ้ำร้ายเมื่อคนหนึ่งร้อง คนที่เหลือก็พลอยร้องประสานเสียงไปด้วย ทุกครั้งที่เกิดเหตุการณ์นั้น B โกะจะไปทำหน้าตลกให้เด็กๆ ดู นำแปลกที่เจ้าตัวทำไปอย่างหมดอาลัยตายอยาก แต่เด็กกลับชอบออกชอบใจมาก

“ปิดโธไว้ย”

B โกะสบถพลางซนมีใส่ขวดนม “ทำไมฉันต้องมาเจอเรื่องแบบนี้ด้วย”

“อีกแป๊บเดียวก็ถึงโตเกียวแล้ว ทนไปก่อนนะ”

“ร้องไห้โยเย หนวกหูที่สุด ถ้าฉันแต่งงาน ก็ไม่มีลูกหรอก”

“แต่ B โกะเหมาะจะเป็นแม่นะ”

A โกะล้อเล่น แต่ B โกะได้ว่า “ไม่ตลกนะ” แล้วเขย่าขวดนม

คุณแม่คนหนึ่งเล่าให้ A โกะฟังว่า ทวีร์นี้ท้องเที่ยวในแถบนาราและเกียวโต เดินทางด้วยรถบัสนั่งสบาย ไม่ใช่ชะโงกทวีร์ แต่ให้เวลาท้องเที่ยวแต่ละแห่งตามสบาย คุณแม่วัยสาวดีอกดีใจ เพราะไม่ได้เที่ยวจริงๆ แบบนี้มานานแล้ว

ลูกทวีร์ส่วนใหญ่เป็นคู่สามีภรรยาที่มีลูกอ่อนหนึ่งคน แต่ก็มีบางรายที่คุณแม่มาคนเดียว คงเป็นเพื่อนสนิทที่มีลูกเหมือนกัน

ระหว่างวิ่งอุ่นให้บริการไปเรื่อยๆ ในที่สุดก็เข้าสู่ช่วงเตรียมตัวลงจอด เมื่อแอร์โฮสเตรสประกาศให้ทุกคนนั่งประจำที่และรัดเข็มขัด บรรยากาศภายในเครื่องเข้าสู่ความเงียบสงบ ทารกร้องไห้ตกใจส่วนใหญ่ก็หลับไปแล้ว พวก A โกะก็นั่งเก้าอี้ลูกเรือ

ไฟหรี่ลง เครื่องบินเตรียมร่อนลงจอด ลดระดับความสูง จากนั้นไม่นานเกิดแรงกระแทกเบาๆ เสียงเครื่องยนต์พลันเจียบบลง

A โกะดูนาฬิกาข้อมือ เครื่องบินลงสู่สนามบินฮาเนดะเวลา 19:37 น. แทบจะตรงตามกำหนดการ

แอร์โฮสเตรสมายืนเรียงแถวหน้าประตูเพื่อรอส่งผู้โดยสารลงจากเครื่อง B โกะมายืนข้าง A โกะ สีหน้าอิดโรย

“แบบนี้ไม่เอาอีกแล้ว”

“แต่ก็เป็นประสบการณ์ที่ดีไม่ใช่รี”

“พอกันที”

ทั้งที่พูดแบบนี้ แต่เวลาที่กองทัพเด็กอ่อนเดินผ่านไป B โกะก็ทำหน้าตลกใส่อีกเช่นเคย

“ขอบพระคุณค่ะ เดินระวังนะคะ”

A โกะยื่นใค้บังคับส่งผู้โดยสาร คนที่อุ้มเด็กอ่อนมี 25 คนครบถ้วน หลังส่งผู้โดยสารทุกคนเสร็จ ก็ตรวจสอบว่าผู้โดยสารลี้มสัมภาระไว้หรือไม่ แอร์โฮสเตรเจ็ดคนแบ่งงานกันเดินดูในช่องเก็บสัมภาระ บนที่นั่ง และช่องเก็บของหลังที่นั่ง

“ว้าย”

อยู่ๆ B โกะร้องเสียงหลง A โกะหันไปมองหล่อน

“มีอะไรหรือ”

“เกิดอะไรขึ้น”

คิตาจิมะ คาโอรึก็เดินมาหา

“ผู้โดยสารลี้มของค่ะ”

“จ้ันก็รีบเอาไปส่งลี้ ของอะไรรี”

“คือว่า...”

B โกะอ้าอึ้ง แล้วนั่งยองลงใกล้ๆ ที่นั่ง

“ของอะไร รีบๆ พุดมาสิ”

คาโอรึเร่งเร้า แต่วินาทีต่อมา หล่อนก็อ้าปากค้าง

B โกะอุ้มสิ่งนั้น มอง A โกะกับคาโอรึตาแป๋ว

“ผู้โดยสารลี้มเด็กอ่อนค่ะ”

A โกะไม่รู้ว่าจะบรรยายช่วงเวลานี้อย่างไรดี แอร์โฮสเตรเจ็ดที่อยู่ด้วยกันยืนอึ้ง มองสิ่งมีชีวิตในห่อผ้าขนหนู

“เด็กอ่อนค่ะ”

B โกะย៉่า “ยังหายใจอยู่”

คิตาจิมะ คาโอริได้สติเพราะคำนั้น

“มันแห้งอยู่แล้ว ไปหาผู้โดยสารเร็วๆ เข้า น่าจะยังรอรับกระเป๋าอยู่”

B โกะอุ้มเด็กอ่อนวิ่งไป เสียงคาโอริลอยตามหลังมา “อย่ารีบร้อนจนหกล้มละ ถ้าทำเด็กหล่น เป็นเรื่องใหญ่เลยนะ”

คาโอริสั่ง A โกะให้ตามไป

“น่าจะเป็นพวกเบบี๋ทัวร์นั่นแหละ แต่ทำไมลี้มลูกได้ลงคอ”

A โกะยิ้มแล้วตาม B โกะไป ทว่าวิ่งไปทั้งที่ยังงุนงง พวกลูกทัวร์ 25 รายทุกคนอุ้มลูกออกไปแล้วนี่

พอออกไปนอกเกต คณะเบบี๋ทัวร์ยืนต่อแถวอยู่ A โกะกับ B โกะรีบเข้าไปอธิบายสถานการณ์ บรรดาลูกทัวร์พากันหัวเราะ

“ไม่มีใครลี้มลูกหรอก”

หญิงคนหนึ่งพูดขึ้น หล่อนคือคุณแม่ที่ขอให้ B โกะชงนม

“แต่ว่า ลองตรวจสอบอีกที...”

A โกะว่าแล้วมองเด็กอ่อนในคณะ มองไปพลางงงว่าตัวเองกำลังตรวจสอบอะไร คุณแม่ที่ลี้มลูกต้องอะใจเป็นคนแรกอยู่แล้ว

คุณแม่ทุกคนอุ้มลูกอ่อน เด็กอยู่ครบ 25 คน ไม่มีปัญหาอะไร

“อาจจะเป็นลูกของผู้โดยสารคนอื่นหรือเปล่า”

หญิงพนักงานบริการบนรถทัวร์เอ่ย เป็นความคิดที่สมเหตุสมผล แต่ A โกะและเพื่อนๆ แอร์โฮสเตรสตรวจสอบเรียบร้อยแล้วตั้งแต่ออนขึ้นเครื่องแล้วว่า อินแฟนต์หรือทารกมี 25 คน

เด็กที่ถูกลี้มไว้บนที่นั่งนอนหลับปุ๋ยในอ้อมกอดของ B โกะ

ได้กลิ่นนมจางๆ

2

“อืม”

เอ็นโด ผู้จัดการเที่ยวบินกอดดมองทารกคนเมื่อกี้นั้นนอนหลับอยู่บนโต๊ะทำงานตัวเอง ทุกคนลงความเห็นว่ามันน่าจะอายุประมาณห้าหกเดือน
“เกิดมาเพิ่งเคยเจอ”

“แหงอยู่แล้วล่ะ”

คาเนดะ ฮิโรโกะ แอร์โฮสเตรสสาวุโสเอ่ย “ถ้ามีบ่อยๆ ก็แย่กันพอดี”

“นั่นสินะ...ใครเป็นคนเจอ”

“ฉันล่ะ”

B โกะตอบ

“เธออีกแล้วว่ะ”

B โกะอุ้มเด็กพร้อมกับทำแก้มป้องเช่นเคย “เด็กไม่ผิดล่ะ”

“จะทำยังไงกันดีล่ะ”

คาเนดะถาม ทุกครั้งที่ได้ยินคำถาม ผู้จัดการเอ็นโดครางในลำคอ

“ประกาศหาแล้ววี่ยัง”

“ประกาศแล้วล่ะ”

เอ็นโดครางอีกครั้ง พลังมองทารกในอ้อมกอดของ B โกะ A โกะมองอยู่ข้างๆ แล้วรู้สึกว่ สายตาเขาแฝงความเกลียดชัง

“จะเป็นไปได้ไหม ถ้าเด็กคนนี้ไม่ใช่ลูกของผู้โดยสารที่เดินทางจากโอซากะมาโตเกียว แต่เป็นลูกของผู้โดยสารเที่ยวบินก่อนหน้านั้นลืมหิ้งไว้”

“เรื่องนั้นเป็นไปได้ล่ะ”

คิตาจิมาะ คาโอรุ หัวหน้าแอร์โฮสเตรสพูด “พวกเราต้องตรวจเช็คห้องโดยสารก่อนจะไปต้อนรับผู้โดยสาร ไม่มีทางที่จะมองไม่เห็นเด็กตัวใหญ่ขนาดนี้”

“จึ้นทำไมมีเด็กเพิ่มขึ้นล่ะ”

เอ็นโดทำปากจู๋

“ก็ที่เราเดือร้อนกันอยู่เนี่ย เพราะไม่รู้เรื่องนั้นไงคะ”

ทั้งผู้จัดการและคาโอรินหงุดหงิดกับเหตุการณ์สุดพิศวง ส่วนเด็กอ่อนกำลังเล่นกับ B โกะอย่างไร้เดียงสา

“เด็กคู้้นเคยกับเธอจังเลยนะ”

เอ็นโดพูดอย่างแข็งๆ

“หรือว่าเธอคลอดลูกบนเครื่อง”

“เลิกเล่นมุกแป๊กเถอะคะ ฉันจะท้องได้ยังไง”

“ใครจะไปรู้กับเธอเล่า”

“เอ่อ...”

A โกะเปิดปากพูดหลังจากเงียบอยู่นาน ทุกคนมองหล่อนเป็นตาเดียว หล่อนเป็นแอร์โฮสเตสสาวที่ทำผลงานได้ยอดเยี่ยม เลยยิ่งเป็นที่จับตามอง

“เด็กถูกทิ้ง...หรือเปล่าคะ”

“เด็กถูกทิ้ง”

เอ็นโดเบิกตาโพล่งวูบหนึ่ง แล้วตีหน้าขริมทันที “อ้อ เรื่องนั้นก็เป็นไปได้นะ แต่มันทะแม่งๆ ตรงที่เวลาผ่านมานานขนาดนี้แล้ว พ่อแม่ก็ยังไม่โผล่มา คงคิดได้อย่างเดียวว่า เจตนาวางทิ้งไว้บนเครื่องบิน”

“หมายความว่า”

คาเนดะพูดเสริม “พ่อแม่ใส่ลูกไว้ในกระเป๋าอะไรสักอย่าง หิ้วขึ้นมาบนเครื่อง นำลูกออกมาจากกระเป๋า ก่อนเครื่องจะร้อนลงจอด แล้ววางลูกทิ้งไว้หรือคะ”

“คงนั่นแหละ”

“เป็นไปได้ค่ะ”

คิตาจิมะ คาโอรินปฏิเสธชัดเจน “ถ้าใส่เด็กไว้ในกระเป๋านานๆ เด็ก

จะต้องร้องไห้ แล้วการใส่เด็กไว้ในกระเป๋าหิ้วไปเป็นเรื่องโหดร้าย คนทั่วไป
ทำไม่ลงหรอกคะ”

ความคิดเห็นของหล่อนสมเหตุสมผล “นั่นสินะ” เอ็นโดก็เห็นดีเห็นงาม

“แต่ว่าเด็กถูกทิ้งฟังดูเข้าท่าดี ถ้าจันคงต้องส่งต่อให้ตำรวจ”

“ฉันเห็นด้วยกับการส่งต่อให้ตำรวจคะ เพราะไม่เห็นด้วยกับการฝาก
เด็กไว้ในห้องอยู่เวรหนาวๆ ในสถานีตำรวจท่าอากาศยาน ถ้าเด็กเป็นหวัด
ขึ้นมาจะลำบาก”

B โกะพูด เด็กกำลังจะหลับในอ้อมอกหล่อน

เอ็นโดปากห้อย มองหล่อนหน้าหงอยๆ

“จันจะให้ไปฝากไว้ที่ไหนล่ะ พนักงานเคาน์เตอร์ติดตามสัมภาระ
สูญหายไม่ยอมรับฝากหรอก”

“แหงอยู่แล้ว คิดอะไรอยู่คะ”

“ไม่เหมือนเด็กหลงทางด้วย...”

“ไม่เหมือนคะ”

“จันจะเอาไปฝากที่ไหน...”

จังหวะที่เอ็นโดเอียงคอ B โกะแอนอกสุดตัวกระพืออุจจก

แมนชั่นของ A โกะกับ B โกะอยู่ไม่ไกลจากสนามบิน นั่งรถไฟ
ประมาณสามสิบนาที เป็นอาคารสร้างใหม่สูงแปดชั้น เดินทางเข้าเมืองก็
สะดวก ห้องขนาด 2LDK กว้างเพียงพอสำหรับการอยู่ด้วยกัน

จริงๆ แล้วทารกมี 26 คน แต่จำนวนทารกที่ขึ้นมาบนเครื่องมี 25
คน ดังนั้นใครบางคนต้องขึ้นมาบนเครื่องโดยซ่อนเด็กเอาไว้ มีวิธีการทำ
แบบนี้ได้ด้วยหรือ

หลังกินข้าวเสร็จ A โกะจดโน้ตขบคิดปริศนาอยู่บนโต๊ะกินข้าว ได้ยิน
เสียงเด็กอ่อนร้องไห้จ้าลอยมาจากห้องน้ำ แทรกด้วยเสียงกล่อมของ B โกะ
A โกะแค้นหัวเราะ ไหนบอกว่าไม่ยอมมีลูกไง

เอละ...

หล่อนเขียนวิธีซ่อนทารกขึ้นเครื่องบนกระดานไม้ดีเรียงเป็นข้อๆ ดังนี้

1 ใส่เด็กไว้ในกระเป๋า หรือถุงกระดานถือขึ้นเครื่อง

2 ขึ้นเครื่องโดยซ่อนเด็กไว้หลังกลุ่มคน เพื่อไม่ให้แอร์โฮสเตสเห็น

3 แต่งตัวให้ทารกดูเหมือนเด็กเล็ก แล้วพาขึ้นเครื่อง

แต่ A โกะคิดว่ายังใช้ไม่ได้ จริงอย่างที่คิดจริงๆ คาโอริบอก วิธีที่ 1 ฝืนใจทำได้ยาก ถ้าเด็กร้องให้ขึ้นมาก็จบ วิธีที่ 2 ทำได้งายที่สุด แต่ถึงแม้จะซ่อนไว้ในกลุ่มผู้ใหญ่ ก็มีโอกาสเสี่ยงที่จะถูกจับได้ เพราะแอร์โฮสเตสเป็นคนช่างสังเกตมาก วิธีที่ 3 เป็นไอดียที่ A โกะมองว่าน่าสนใจ แต่การแต่งตัวให้ทารกดูเหมือนเด็กเล็กเป็นเรื่องยาก และแปลกตรงที่แอร์โฮสเตสไม่มีใครทำได้

น่าจะเป็นวิธีที่ 1 ให้เด็กกินยานอนหลับแล้วเอาใส่กระเป๋าอะไรสักอย่าง... พ่อแม่หนุ่มสาวสมัยนี้ล่อยหน้าทำเรื่องพรรคนั้นได้อยู่แล้ว

ถ้าไม่ได้เป็นพ่อเป็นแม่ ก็ไม่เข้าใจหรอก จังหวะที่ A โกะรู้สึกหัวโนหวแปกๆ B โกะอุ้มเด็กออกมาจากห้องน้ำ

“เฮ้อ เจ้าหนูเนี่ยฤทธิ์เยอะจริงๆ”

ทารกตัวแดงก่ำ B โกะก็หน้าแดง A โกะยื่นผ้าขนหนูที่เตรียมไว้ให้

“เด็กผู้ชายก็แบบนี้แหละ”

A โกะพูดพลางมอง B โกะเซ็ดร่างเปลือยเปล่าให้เด็กอ่อน เด็กคนนี้ตัวใหญ่นะ ถ้าเอาใส่กระเป๋าหรือถุงกระดานถือมา จะกลายเป็นสัมภาระชิ้นใหญ่มาก แต่ไม่มีผู้โดยสารคนไหนถือสัมภาระชิ้นใหญ่ขนาดนั้น

“เป็นไปได้หรอก”

หล่อนรำพึง

คืนนั้น A โกะลืมตาตื่น เพราะได้ยินเสียงบางอย่าง ปกติแทบไม่เคยตื่นกลางดึก เพราะเงื่อนไขของการเป็นแอร์โฮสเตสคือ เมื่อได้เวลานอนต้องหลับสนิท

เข้มนาฬิกาปลุกบอกเวลาที่สามกว่าๆ ระหว่างห้องนอนหล่อนกับห้องนั่งเล่นมีประตูเลื่อนกัน แสงสว่างลอดออกมาจากรอยต่อประตูเลื่อน

A โกะลุกขึ้นจากที่นอน แง้มประตูเลื่อนเล็กน้อย แอบส่องห้องนั่งเล่น เห็นแผ่นหลังของ B โกะซึ่งใส่ชุดนอนเนื้อบางคลุมทับด้วยเสื้อคาร์ดิแกน

หล่อนอุ้มทารก เดินไปเดินมาในห้องนั่งเล่นพลางร้องเพลงเบาๆ

A โกะเงี่ยหูฟังว่าหล่อนร้องเพลงอะไร ปรากฏว่าเป็นเพลง ‘มิสเตอร์ โลงลี’³ บนโต๊ะมีขวดนมเปล่าและกล่องผ้าอ้อมสำเร็จรูปวางอยู่

A โกะปิดประตูเลื่อนเบาๆ มุดตัวใต้ผ้าห่มอีกครั้ง

3

วันรุ่งขึ้น เกิดความซุลมุนวุ่นวายในห้องลูกเรือสายการบิน NJA

ตำรวจหญิงจากสถานีตำรวจท่าอากาศยานเดินทางมา และเริ่มสอบปากคำพวก B โกะ ตำรวจหญิงคนนี้ชื่อคานาซาว่า รูปร่างสันทัด อายุเกือบๆ สี่สิบ ถามตรงประเด็นและซัดถ้อยซัดคำ

“น่าจะเป็นเด็กถูกทิ้งค่ะ”

ตำรวจหญิงพยักหน้า “เรายังไม่รู้ว่าผู้โดยสารพาเด็กขึ้นเครื่องมาได้ยังไง แต่ไม่ต้องไปยึดติดเรื่องนั้น มีรายชื่อผู้โดยสารไหมคะ”

“มีครับ” เอ็นโดตอบ

“กรณีเป็นเด็กถูกทิ้ง เกรงว่าพ่อแม่จะใช้ชื่อปลอม แต่ต้องลองตรวจสอบทุกคนเพื่อไว้ก่อน ในกรณีที่ไม่ได้เบาะแสบอะไรเลย ฉันว่าคงต้องฟัง

³ Mr. Lonely ขับร้องโดยบ็อบบี้ วินตัน (Bobby Vinton) นักร้องชาวอเมริกัน เนื้อหาของเพลงบรรยายถึงความเปลี่ยวเหงาของทหารคนหนึ่งซึ่งถูกส่งตัวไปต่างประเทศ และขาดการติดต่อกับที่บ้าน

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

殺人現場は雲の上

แอร์โฮสเตสสายการบิน NJA ชื่อเล่น A โทะ กับ B โทะ
เป็นคู่หูที่ใครๆ ในบริษัทรู้จักกันดี
เพราะเข้าทำงานรุ่นเดียวกัน
และเช่าห้องอยู่ด้วยกัน เป็นคู่หูคู่ต่าง
ทั้งเรื่องรูปร่างหน้าตาและนิสัยใจคอ

ทั้งสองสาวคู่นี้ได้บังเอิญเจอคดีประหลาด
ภรรยาของผู้โดยสารที่พวกหล่อนให้บริการ
เมื่อช่วงกลางวันถูกฆ่าในห้องพักโรงแรม
ซึ่งใช้ระบบล็อกประตูอัตโนมัติ
ทั้งสองจะคลี่คลายคดีปริศนาอันยากเย็น
ราวกับไขว่คว้าก้อนเมฆได้อย่างไร

นิยายสืบสวน

ISBN 978-616-14-0360-7

www.booktime.co.th

239.-

@DaifukuPUB

กดลองอ่าน